

JÁ, NEBOHÝ VRAH

„V úterý 18. května byl horký den a maminka Pecu zastihla, jak tady u dřevníku štípe třísky. Monotónně třísky. Pomyslela si: Hergot, takový teplo, co to dělá? Odpověď nenašla. Našla ji de facto až 24 hodin poté.“

Bohumil Ulrich, bratr a strýc zavražděných

Zločiny v rodině jsou ty nejhorší, které kriminálka musí řešit. Známe to z vyprávění vyšetřovatelů i operativců, a pokud v případě navíc figurují děti, jen málokterý kriminalista to ustojí bez emocí. Hned dva takové nezapomenutelné případy řešila východočeská kriminálka. V Předměřicích nad Labem v roce 1986 ubodal svou ženu, tři její děti a jedno společné nejmladší dítě, Vladimír Lulek. Sebelítostivý slaboch a alkoholik spáchal tento děsivý zločin po předchozím vyhrožování a násilnických výpadech vůči své rodině. Rodině, kterou měl jako otec a manžel chránit. Za čtyřnásobnou vraždu dostal tehdy trest smrti a stal se posledním vrahem, na kterém byl v Čechách rozsudek smrti také vykonán. Případ, který tehdy kriminálka řešila, byl tak otřesný, že po jeho uzavření všichni doufali, že s podobným zločinem se hned tak nesetkají. Uplynulo ale pouhých sedm let a tým východočeské mordparty spěchal do stejných míst. Do Plo-tišť, jen dva kilometry vzdálených od Předměřic. Psal se rok 1993 a další otec rozhodl o osudu vlastní rodiny. Jednačtyřicetiletá Zdena se dvěma dcerami – devatenáctiletou Petrou a čtrnáctiletou Radkou – zemřely rukou táty a manžela, kterému důvěřovaly. Bohužel jejich

JÁ, NEBOHÝ VRAH

S Bohumilem Ulrichem, bratrem a strýcem zavražděných jsme se při natáčení potkali na dvoře rodinné usedlosti v Plotištích

otec Pavel Peca byl žárlivý, sobecký alkoholik s poruchou osobnosti. Nikdo z vyšetřovacího týmu nezapomene na způsob, jakým zúčtoval se životy svých nejbližších, a především na to, jak nakonec litoval jen sám sebe. Věděli jsme, že tento případ se zapsal do kriminalistické historie devadesátých let, a že musí v úvodní sérii *Legend kriminalistiky* na České televizi rozhodně zaznít.

Jsem Hradečák, a protože se v mediálním světě pohybuji už od devadesátých let, příběh Pecovy rodiny jsem znal nejen z vyprávění mordparty. Čas od času jsem potkával pana Bohumila Ul-

Na vnitř lokte je drobný modravě prosvítající hematom. Na přední ploše dolních končetin počínají splývat posmrtné skvrny, na dolních končetinách nezjišťujeme poranění. Záda rovněž bez poranění. Doba smrti opět znalcem odhadována na 6-8 hodin od doby prohlídky.

Závěr : čtyři až pět sečných ran do různých částí t.j. do oblasti temene, do oblasti čela a týla . Z poraněné pravé ruky zajištěny vlasy jako stopa č. 9 :

U všech zjišťovaných ran je znalcem konstatována značná intenzita úderů.

Sklep : Dveře do sklepa jsou celodřevěné, pravé, opatřeny zadlabacím dozickým zámekem bez viditelných známek poškození. V době ohledání otevřeny. Hned za dveřmi vede 11 betonových schodů dolů do sklepních prostor, sklepní prostora je z části přímo pod schody a zasahuje zpětně až pod schody samé. Sklep je situován pod obývací

Ohledání místa činu

richa - novináře s velkým citem po český jazyk a literaturu a především bratra zavražděné Zdeny - za svobodna Ulrichové. Nesl těžký osud rodiny statečně, přesto i na něm bylo rok od roku více patrné, že tragédie zasáhla všechny velmi hluboko. Když jsem ho oslovil a poprosil, jestli by nám celý příběh neodvyprávěl, s konečným rozhodnutím velmi váhal. O to víc si vážím toho, že i přes svůj složitý zdravotní stav s naším povídáním souhlasil a riskoval, že znovu zjitřené emoce mu ještě přitíží.

S Bohumilem Ulrichem jsme se při natáčení potkali na dvoře rodinné usedlosti v Plotištích. Na místě, kde dnes žije, a se kterým se pojí nejkrásnější i nejděsivější vzpomínky jeho života. Tady na rodinném statku vyrůstal se svojí sestrou Zdenou. Když se později oženil a odstěhoval se za svou rodinou, zůstala tu Zdena s rodiči. Později už jako Pecová - tu žila i s manželem Pavlem Pecou a dvěma dcerami. Děti Zdeny a Bohumila si na dvoře společně hrály a rodinu Ulrichových časem ještě více stmelil i rozvod Zdeny s Pecou, který následoval po jeho alkoholických výpadech a nevěře. Pavel Peca odtud ale nikdy úplně neodešel a po pár letech se jeho cílem stalo získat rodinu zpět za každou cenu.

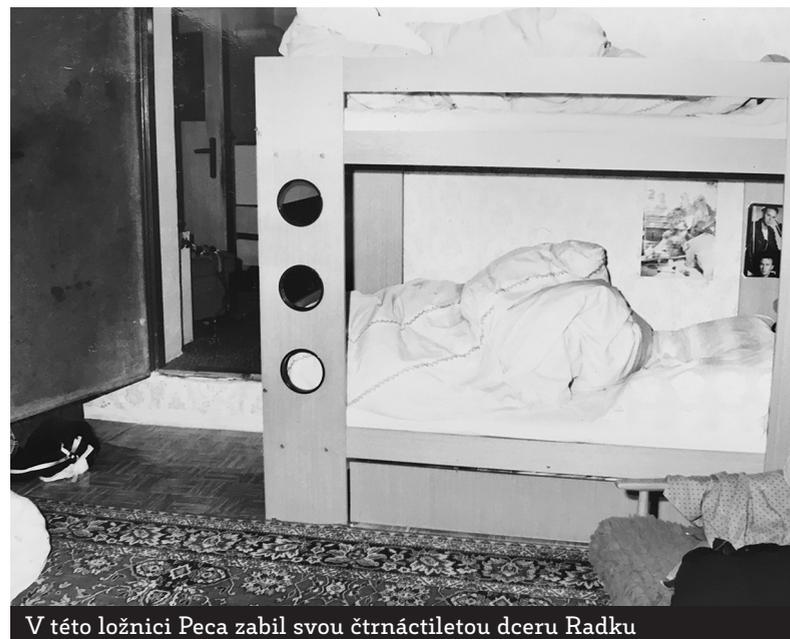
JÁ, NEBOHÝ VRAH

Nejpravděpodobnější vražedná zbraň – sekera – stála opřená o vanu v koupelně pokrytá krevními stopami

Rozhovor s Bohumilem Ulrichem byl velmi emotivní, ale netušil jsem, jak moc mě zasáhne ve svém závěru. Nakonec nás totiž vzal na místo, kam celá léta téměř nikdo nevstročil. Do bytu v nové přístavbě vedle stodoly, kde Peca se sekerou čekal, až se jeho žena a dcery vrátí domů, aby je mohl zabít.

Když pak během procházení místnostmi s pláčem popisuje, jak se domov tří žen změnil ve smrtelnou past, ze které není úniku, je jasné, že pro Bohumila Ulricha vzpomínky na události onoho dne nikdy nevyblednou: „Tady vlastně všichni žili. Tady si dala Radka ručník, takhle se pootevřely dveře, ruka chňapla a dveře se zavřely. Pojdte. Tady to vypadalo úplně jinak před dvaceti lety. Tady byla koupelna, tady byla Zdena, tady byl stůl... no... a tady až do týhle vejšky byla krev, teď to budu říkat trošku otrle. Tady byla krev, všude trato-liště krve, tady ležela Pěťa, tady ležela Zdena a teď přišlo to strašný, kdy ta svině vleče Radku sem, přes dvě mrtvolky a tady, když jsme to

V této ložnici Peca zabil svou čtrnáctiletou dceru Radku

uklízeli, tady byl do ztracena otisk prstů. Radka v pudu sebezáchovy se chtěla dostat ven. On jí dal sedm ran do hlavy a ještě jí částečně amputoval prsty.“

KOPRETINY NA ROZLOUČENOU

Devatenáctý květen 1993, pozdní odpoledne. Královéhradecká mordparta, soudní lékař i státní zástupce si to odpoledne pamatují jako poklidné a prosluněné, s téměř letní atmosférou. Den, který nevěstil nic zlého, se ale v drama proměnil po zoufalém telefonátu na linku 158.

Státní zástupce Miroslav Antl byl právě se svými kamarády na hřišti, kde se sešli na sportovní odpoledne, a vzpomíná: „Náhle

JÁ, NEBOHÝ VRAH

pomalou proti nám jelo policejní auto a mě okamžitě napadlo, že se něco stalo. Vzali mě na místo činu k domu v nedalekých Plotíštích a říkali, že tam ani nepůjdou, že to tam je údajně hrozný. Tam jsme se sešli se soudním lékařem a s dalšími.“

Miroslav Antl se v autě od policistů dozvěděl, že v bytě v přístavbě rodinné usedlosti našli zakrvácená těla tří žen. Událost nahlásil soused s babičkou mrtvých žen. Když přes okno spatřili bezvládná zakrvácená těla, zalarmovali policii. Před vraty domu v Plotíštích se tak během chvíle sjely policejní hlídky z obvodu a z městského oddělení a vzápětí tu byl i tým mordparty. Soudní lékař Radovan Havel vzpomíná, jak při jeho příjezdu všichni stáli v hloučku před domem: „*My jsme s Mirkem Antlovým spolupracovali na spoustě případů a v řadě případů si pomáháme trochu - jak to říct - ne humorem, ale snažíme se to odlehčit, protože z toho by se člověk jinak musel časem zbláznit. Ne, že bysme vtipkovali, ale snažíme se udržet nadhled. Tenkrát si pamatuju, že jsem vystoupil z toho vozidla a Mirek Antl, tehdy krajský státní zástupce, se tvářil nesmírně vážně. Tak já jsem se snažil říct něco v tom smyslu, že nás zase něco potkalo, máme zkaženou večer a tak... A on říká: Radku, je jich tam nějak strašně moc.“*

...

Za mordpartu Správy Východočeského kraje sem s kriminalisty přijeli i operativci Jaroslav Vlk a Jan Lomnický. Dovnitř s nimi šel kvůli zajištění stop i kriminalistický technik, následovali je i státní zástupce a soudní lékař. Jen stěží vzpomínají na první okamžiky, kdy vstoupili do bytu Pecových, a shodně tvrdí, že pohled, který se jim naskytl, z paměti nikdy nevymažou. Po vstupu do kuchyně spatřili na zemi ležící paní Zdenu, opodál v obývacím pokoji potom ležela starší dcera, devatenáctiletá Petra a vzadu v ložnici ležela čtrnáctiletá Radka. „*Obrovský množství krve všude. Prakticky všude. Nebylo možný se orientovat. Těla nebyla na jednom místě, byly po celým bytě, takže člověk vidí jedno tělo a očima hledá další. A teď*

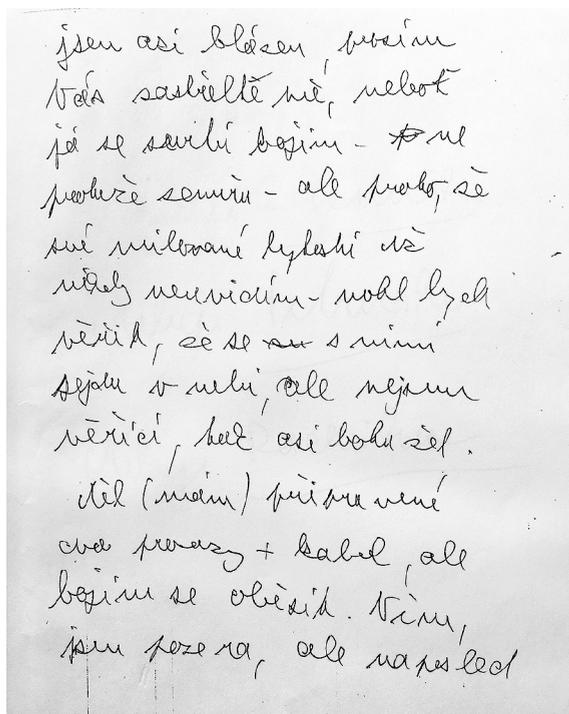
Peca s dcerami u moře

ví, že tam je ještě někde jedno, takže to je kombinace profesionální práce a kombinace zvláštního strachu z toho, že je tam toho trochu moc na jednoho člověka. Bylo toho moc na nás všechny,“ vzpomíná soudní lékař Havel.

Kriminalistický technik se zatím snaží na videokameru zachytit všechny důležité stopy a zadokumentovat místo činu. Nejpravděpodobnější vražedná zbraň - sekera - stojí opřená o vanu v koupelně pokrytá krvavými stopami. Po bytě se povalují pohozená lana - jedno s uvázanou smyčkou, na stole leží lahvička se rtutí. Až po chvíli se kriminálka začne zabývat papíry v kuchyni na stole. Při čtení dopisu hrůza okolo ještě naroste. Drastickou smrt svým nejbližším připravil nejspíš vlastní táta a manžel!

Operativci Vlk, Lomnický a Žerovnický tedy okamžitě vyrazili do terénu. „*My jsme si přečetli dopis, kterej tam ležel na stole, a rozeběhlo se pátrání. Pátrání se dalo do éteru přes operačního důstojníka a operační důstojník poslal po městě Hradci Králové jednotlivý*

JÁ, NEBOHÝ VRAH

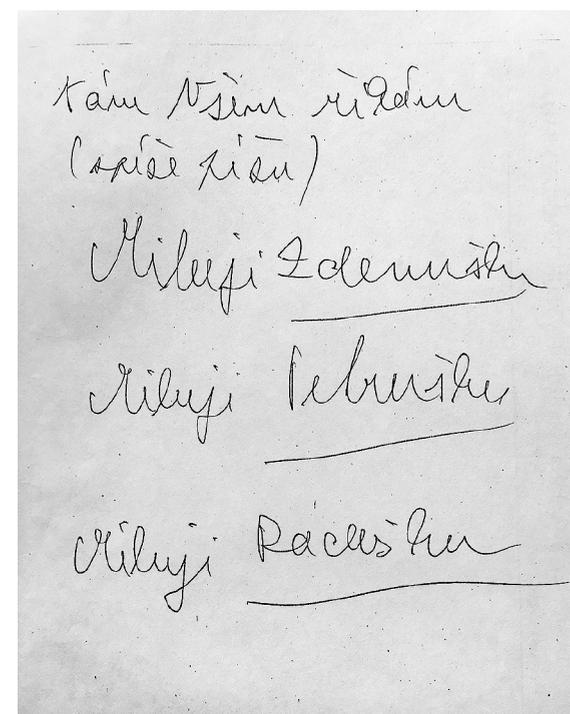
Jsem asi blázen, bozím
vás sarkálně, neboť
já se sarkálně bozím - ~~ne~~
probože semim - ale probo, že
súe milované lyžasti už
někdy neuvicím - noll lyžak
věřít, že se su s mimi
spjati v nebi, ale nejsem
věřící, bať asi budu žít.
děl (mám) přípravené
ova prasy + babel, ale
bozím se oběsím. Tam,
jsem poze ra, ale naposled

Svůj úmysl připravit ženě a milovaným dcerám drastickou smrt vyjádřil předem Peca v dopise, který operativci našli na kuchyňském stole

hlídky z obvodních oddělení a hlídkovou službu, aby se po tomto člověku podívali, protože jsme měli důkladnej popis a věděli jsme, co to je za člověka. Revíroval se celý terén v okolí Plotiště, kam to bylo možný, protože byly známý místa, která Pavel Peca navštěvoval," vzpomíná Jan Žerovnický.

...

V plotištěském domku zatím stále probíhá ohledačka a kriminalisté zkoumají i Pecův uvzlykaný dopis. Ukáže se, že patnáct stránek rukou

Tam všem řídem
(spíše řísu)
Miluji Zdenušku
Miluji Petrušku
Miluji Pačesku

Ukáže se, že patnáct stránek neuvěřitelného dopisu psal Peca dokonce v mezidobí, kdy spáchal jednotlivé vraždy

psaného textu psal dokonce v mezidobí, kdy spáchal jednotlivé vraždy. Zabil tedy nejprve starší dceru Petru, a vzápětí i bývalou manželku. Po vraždě si sedl, psal dopis a čekal na čtrnáctiletou Radku.

CITACE Z DOPISU PAVLA PECE

„Brečím už zase znovu, protože už jsem zabil svou nejmilejší bytost Petrušku a za chvíli Zdenušku. Ta prosila, abych zavolał doktora, ale bohužel už to nejde. Měl jsem ten život taky rád, ale jinak nemůžu, když mi dnes řekla, že k němu (Vaškovi) zase bude chodit. Tak mi asi prasklo v hlavě a bez ní bych nemohl žít.“

Radka a Petra

„On to tam popisuje. Popisuje, jak je musel zabít, jak mu manželka ubližovala, a ještě ten dopis končí: Miluji tě, miluji tě, miluji tě. Dopis byl plný sebelítosti, že to musel udělat. Z toho vlastně vyplývalo, že on spáchá sebevraždu,“ vzpomíná Miroslav Antl na chvíle, kdy přemýšleli o tom, co Peca plánoval a kam mohl zmizet. Plné ruce práce má stále soudní lékař Radovan Havel. Zadokumentovat všechna zranění na tělech mámy a dcer potrvá hodiny. Tento nepříjemný, ale důležitý proces, pomůže kriminalistům objasnit, jakým způsobem byl útok veden, a později, v případě konfrontace s výpovědí pachatele, může jeho verzi potvrdit či vyvrátit. Devatenáctiletá Petra zemřela po devíti sečných ranách, jednačtyřicetiletá matka Zdena utrpěla sedm ran a čtrnáctiletá Radka deset ran. Všechny směřovaly do hlavy. Podle soudního lékaře byla vražedným nástrojem téměř jistě sekera: „Tam bylo na první pohled jasné, aniž bych ještě na ně šáhnul,

což samozřejmě musíme dělat, že to je razantní násilí sekerou, ale toho nejhrubšího kalibru. Ten člověk opravdu tam spáchal masakr. Ony byly mrtvé okamžitě. Prakticky po těch úderech do hlavy.“

DOPADENÍ PECI

Operativce Jaroslav Vlk vzpomíná, jak věci najednou dostaly spád: „Ve vysílačce jsme dostali zprávu, že trojnásobný vrah Pavel Peca se nachází nedaleko restaurace U Vrtule tady ve Věkoších.“

Neuplynuly ani dvě hodiny od zahájení vyšetřování a operativci Jaroslav Vlk s Janem Lomnickým už v autě směřují do nedalekých Věkoš. Předpoklad že Pavel Peca nejspíš někde spáchal sebevraždu, jak sliboval, se ukázal jako lichý a Jaroslav Vlk ukazuje místo mezi stromy vedle restaurace: „Zhruba tady někde Pavel Peca 19 května 1993 seděl na bobku, takhle měl ruce a tady stáli policisté v uniformě z obvodního oddělení, který ho zajišťovali. Tady se choval naprosto slušně. Nekladl žádné odpor při zatýkání, když se odvážel potom k nám na výslech na mordpartu na krajskou správu, tak vůbec se nebránil, nebyl agresivní, furt jenom brečel.“

K prvnímu výslechu tak za Pecou na policejní služebnu přijíždí i vyšetřovatel a státní zástupce a očekávají zlomeného člověka.

Miroslavu Antlovi to první setkání uvízne v paměti: „Tam ten začátek výslechu je vždycky k osobě. Tak on povídal ten svůj život a zase litoval sebe a mně připomínal, že jsme se viděli na nějaké přednášce, já jsem si ho nepamatoval, ani jsem neměl důvod. Teď už si ho pamatuju samozřejmě. A tehdy, když dostával otázky, jak to bylo ten kritický den a jak to bylo na místě činu, tak popisoval spontánně, zajíkal se, občas se dal do pláče, ale to nebyl pláč nad tím, co udělal, ale nad tím, jak oni mu ubližovali.“

...

JÁ, NEBOHÝ VRAH

Později se dělal psychologický posudek na Pavla Pecu. Doktorka Štěpánka Tůmová, která ho vyšetřovala, si připomíná, že Peca v běžné komunikaci skutečně nepůsobil jako nebezpečný vrah: „*To, že zabil i ty své dcery, to zase souvisí, bych řekla, se scestnou logikou těch porušených osobností. A když to velmi zjednoduším tu logiku: Když je nebude mít já, nebude je mít nikdo. To začíná tou manželkou. Vidíte, často říkají tuto větu: Když nebude patřit mně, když je nebude mít já. A co vyplývá z tohoto vyjádření? Že oni o tom druhém mluvěj jako o věci.*“

...

U prvního výslechu se Miroslav Antl velmi podivoval tomu, že Peca nespáchal sebevraždu. A samozřejmě se ho na to i zeptal. A došel k závěru, že Peca se litoval natolik, že nebyl schopen se zabít. Neoběsil se, protože se mu zdálo, že by ho lidi viděli přes otevřené okno na půdě, pak se chtěl utopit, ale zjistil, že je výborný plavec,

---

„Pan Peca byl připoután pouty k topení a já jsem čekal v tu chvíli jasnýho hromadnýho vraha. Proti mně stál člověk, který se mi upřeně díval do očí, slzel a litoval se: Doktore, vidíte, co se mi stalo?“

MUDr. Radovan Havel, soudní lékař

---

pak chtěl skočit pod vlak, jenže žádný nejel. Nakonec, když už ho prý nenapadlo nic jiného, šel čekat do hospody. „*Já jsem se k němu choval odměřeně, bohužel vždycky jsem se musel chovat slušně, protože když jedete z nejhoršího a pak vidíte takovýho chudáčka, kterej lituje jenom sebe a kterej pláče, že není schopnej spáchat sebevraždu, ale nelituje toho, co udělal, je to hrozný,*“ říká s neskrývaným opovržením Miroslav Antl.

Miroslav Vaňura s operativcem Jaroslavem Vlčkem na místě Pecova dopadení

Pavel Peca – ač opilý – do pozdních nočních hodin pokračuje ve spontánní výpovědi plné sebelítosti. Ve stejné době v jeho domově v Plotištích teprve končí podrobná dokumentace mrtvých těl a soudní lékař Radek Havel se chystá domů. „*Když už jsem toho měl úplně dost a všechno to skončilo a myslel jsem, že pojedu domů, tak mě ještě požádala policie, abych vyšetřil pana Pecu. To se dělá, aby člověk prohlédl i pachatele, jestli na sobě nemá zranění a podobně. Takže jsem vešel do té místnosti, tam byl pan Peca připoután pouty k topení, takže jsem čekal v tu chvíli jasnýho hromadnýho vraha. Proti mně stál člověk, který se mně upřeně díval do očí, slzel a litoval se: Doktore, vidíte, co se mi stalo?“*

Když kolem půlnoci těla Zdeny, Petry a Radky odváží pohřební služba, stojí Bohumil Ulrich na dvoře a stále nemůže uvěřit tomu, co se stalo. Během našeho natáčení na to vzpomíná uprostřed prázdného bytu, který kdysi byl domovem jeho sestry a neteří. „*Najednou se rozhostilo nepředstavitelný ticho. My jsme s maminkou ulehli doma –*